

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15

1. AUGUST 1925

74. AARGANG

GUDDOMMELIG VEJLEDNING UUNDEVÆRLIG.

(Tale af Ældste *Rulon S. Wells* af de Halvfjerdsindstyves Raad,
Salt Lake City, 1925.)

I denne Verden med dens Synd og Mørke er guddommelig Vejledning i højeste Grad nødvendig. Vidende dette har vor Skaber med gavmild Haand forsynet os dermed, og det er hans Hensigt, at alle Mennesker skal nyde godt deraf i fuldeste Udstrækning. Ikke paa noget Tidspunkt lige fra Begyndelsen har Verden været overladt til sig selv.

Han gav os Øjne, at vi kan se, og Øren, at vi kan høre, og Hjerter, at vi kan forstaa. Han har saaledes begavet os med alle vore naturlige Sanser, at vi ikke skal snuble, men være i Stand til at undgaa de Faldgruber og Snarer, der møder os paa vor Vandring gennem dette Liv.

Overvej for et Øjeblik, hvad det vil sige at være blind eller døv, ikke i Stand til at betragte vore Omgivelser i Verden, til at se en truende Fare eller blive advaret mod en sig nærmende Ulykke. Hvor taknemmelige vi burde være for disse

guddommelige Egenskaber, ved Hjælp af hvilke vi undgaar saa mange Farer. Men der er mange, som har Øjne uden at se, Øren uden at høre og Hjerter uden at forstaa. Der er mange Farer, Afgrunde og Snarer paa vor Vej gennem Livet paa Jorden, der er langt større og meget farligere end dem, de truer os med legemlig Skade.

I en af Herrens Aabenbaringer til Joseph Smith, de sidste Dages Profet, forekommer den Udtalelse, at »Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl«. Hvilken klar, tydelig og letfattelig Forklaring er her ikke givet af, hvad der forhen havde været saa uklart og gaadefuldt. Aanden, der kom fra Gud, forenet med det jordiske Legeme, udgør en levende Sjæl. Legemet drager Næring fra Jordens fysiske Stoffer, hvorfra det kom, og uden hvilken det hverken kunde leve eller vokse. Aanden modtager sin Næring fra Gud, hvorfra den kom. Legemet er udsat for mange Onder og Daarligheder — Svagheder af forskellig Slags, for talrige til blot at nævnes, men de kan sammenfattes under en Fællesbetegnelse: »Sygdom«. Aanden er ligeledes udsat for mange Onder og Plager — alle Slags Farsoter: Løgn, Bedrageri, Falsk, Bagtalelse, Tyveri, Løstgighed og endog Mord — hele Listen over Forbrydelser, aandelige Pestilenser, der alle kan sammenfattes under Fællesnævnet: »Synd«. Hvad Sygdom er for Legemet, er Synd for Aanden.

Hvor taknemmelige bor vi ikke være for Lægen, der lindrer vore legemlige Smerter og ved Anvendelsen af de rette Lægemidler tilvejebringer Helbredelse. Men hvor langt mere taknemmelig burde vi være for den store Læge, der sidder paa sin Trone i Himmelen ved Guds højre Haand, og hvis Lægemiddel — den Herre Jesu Kristi Evangelium — helbreder for enhver baade legemlig og aandelig Sygdom, et virkeligt Universalmiddel for den lidende Menneskehed.

Ofte ser vi ulykkelige Mennesker, der formedelst Sygdom, Ulykke eller paa anden Maade er blevne frygteligt vansirede — et brækket Kæbeben ved at blive sparket af en Hest, et Øje

slaaet ud, en Arm eller et Ben revet af. Vi udbryder: Hvilket Syn, hvor frygteligt! Men en saadan Vansiring for Livstid er ikke halvt saa frygteligt som at lide aandelig Skade, være aandelig Krøbling. Ingen religiøse Tilskyndelser, ingen Ærbødighed for Gud eller hellige Ting, den aandelige Høresans døvet, det aandelige Syn ødelagt. Hvor stygt og frastodende. Hvilken frygtelig Vanførhed.

Disse er de, der har Øjne, men ikke ser, har Øren, men hører ikke, og har Hjerter, men forstaar ikke. De kan ikke faa Øje paa Gud, og dog er han til Stede overalt og aabenbarer sig i alle sine Skabelser. De kan ikke høre hans Stemme, og dog lyder den overalt i Universet; de kan ikke forstaa den »hviskende Stemme«, som vi sommetider kalder vor Samvittighed, der taler blødt og indtrængende til vor Sjæls Indre sigende: »Dette er Vejen, følg den.«

Det er i Sandhed en stor Ulykke at miste Brugen af vore naturlige Øjne, men hvor langt større er ikke Tabet af vort aandelige Syn, thi som vi læser: »hvor der ikke er Syner, bliver et Folk tøjleslost«. Af Hensyn til Menneskenes Behov har Gud yderligere oprejst Profeter i forskellige Tidsaldre og evangeliske Uddelinger, og i Særdeleshed naar han har haft et Budskab at bringe til Menneskene i Forbindelse med hans Hensigtens Udførelse. Profeten Amos fortæller os, at »den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne«.

Jo, vi behøver Profeter og Apostle; og paa intet Tidspunkt har dette Behov været større end netop nu. Vi trænger til hellige Mænd, der kan tale og skrive saaledes, som de er paa-virkede af den Helligaand, hvorfor Herren har sendt dem til os. Profeterne blev stenede og Apostlene ihjelslagne, men deres Vidnesbyrd, som de beseglede med deres Blod, lyder ned gennem Tiderne og bringer os gennem den hellige Skrift Kundskaben om den sande og levende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt, og viser os Livets Vej saa tydeligt, at selv en Daare ikke behøver at fare vild.

Vi læser hos Job, at der er en Aand i Mennesket, og at den Almægtiges Inspiration giver den Forstand. Herren virker blandt alle sine Børn. Det er den Aand, der oplyser hver Sjæl, der kommer til Verden. Al den Kundskab og Forstand, som Mennesker har opnaaet, er kommen gennem den Almægtiges Inspiration. Alle Opdagelser og Opfindelser, der er af saa afgørende Betydning for vor Tids høje Civilisation, er komne til os gennem den samme guddommelige Kilde. Menneskene har imidlertid ikke altid været villige til at indrømme dette. Man har sagt: »Det er ikke Inspiration, men Perspiration.« Det er kun tildels rigtigt, thi det er begge Dele. Herren kan sikkert bedst bruge dem, der arbejder og studerer i deres Søgen efter Sandhed. En Opfinder sætter ikke noget af sin Ære til ved at sige, at Gud har benyttet ham som sit Redskab til at bringe en Sandhed frem for Lyset.

Denne aandelige Vejledning eller Inspiration er som allerede nævnt en Velsignelse, der i mere eller mindre Grad kommer alle Mennesker tilgode, troende vantro, gode og slette. Dette er ogsaa guddommelig Vejledning, men dersom vi vil erhverve os Kundskab om de Ting, der hører Gud til, og sikre os evigt Liv i hans Nærhed, da vil det være nødvendigt at modtage en særlig Fylde af hans Aand — hvilket kun kan ske gennem Evangeliets rensende Indflydelse — nemlig den Helligaands Gave, og denne Aand kan ikke bo i urene Tabernakler.

Lad mig nu henlede Deres Opmærksomhed paa nogle faa Udtalelser, som findes i Herrens Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith: »Herrens Herlighed er Intelligens.« »Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed.« Og atter: »Et Menneske frelses ikke hurtigere, end han erhverver Kundskab.« Disse Aforismer er i fuldkommen Overensstemmelse med vor Frelsers Ord, naar han siger: »Og dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud og den, du udsendte, Jesus Kristus.«

Hvorledes kan vi da opnaa denne for vor Frelse saa nød-

vendige Kundskab, hvilken er ensbetydende med selve det evige Liv? Ogsaa i dette trænger vi til guddommelig Vejledning. Vi behøver Guds Aands vedvarende Ledsagelse, den Helligaands Gave. Jeg citerer fra Pauli Brev til Korinthierne: »Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham. Men os aabenbarede Gud det ved Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder. Thi hvilket Menneske véd, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.« Det er derfor tydeligt, at Besiddelsen af den Helligaands Gave er nødvendig. Hvorledes skal vi skaffe os den?

De Sidste-Dages Hellige kender den Lov, ved hvilken denne kostelige Gave erholdes; og de, som ikke hører vort Samfund til, burde ikke være uvidende om den, thi den er tydelig fremsat i Bibelen, som er Guds Ord. Læs Apostelen Peters Ord til Forsamlingen paa Pinsefestens Dag, efter at han havde prædiket til dem om Jesus og ham korsfæstet, indtil det stak dem i deres Hjerter, og de kom og sagde til ham og de øvrige Apostle: »I Mænd, Brødre, hvad skal vi gøre?« Dette er det altovervejende Spørgsmaal, og Peter, der saá deres Tro, svarede: »Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.« Men er dette bogstaveligt, og kan denne Gave gives til Mennesker, og om den kan, hvorledes? Den kan i Sandhed meddeles dem, der er blevne rensede gennem Evangeliet, de omvendte og døbte Troende, ved Haandspaalæggelse af Mænd guddommeligt beskikkede til at udføre denne hellige Handling, saaledes som Skrifterne bevidner.

Det er ved at være i Besiddelse af denne Gave, at Mennesket igen kan komme tilbage til Gud. Det er guddommelig Vejledning, uden hvilken intet Menneske nogensinde kan opnaa evigt Liv. Uden denne er det umuligt at blive frelste. At forkaste den er at forkaste Jesu Kristi Evangelium i dets Hel-

hed. Ikke alene er det nødvendigt, at vi erhverver os denne Gave, men vi maa leve vort Liv saaledes, at denne Aand vedblivende vil bo hos os, thi Guds Aand vil ikke dvæle i urene Tabernakler. Vi kan have den ligesaa længe, som vi har Syndernes Forladelse, ved at vi vender os bort fra dem, og ikke et Øjeblik længere.

Angaaende denne Aands virkelige Tilkendegivelse vil jeg igen henvise til Skriften. Paulus siger, idet han skriver til de Hellige, der havde modtaget den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, saaledes som alle Medlemmer af den oprindelige Kirke havde: »Vide I ikke, at I er Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder? Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det er jo I.« Endvidere skriver Paulus til Timotheus: »Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som blev given dig under Profeti med Haandspaalæggelse af de Ældste.« Og atter, i det andet Brev til Timotheus, minder han ham igen om dette: »Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders Paalæggelse.«

Filip prædikede Evangeliet i Samaria, og mange troede og blev døbt. Videre læser vi: »Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, og da disse var komne derved, bade de for dem om, at de maatte faa den Helligaand; thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de var blot døbt til den Herre Jesu Navn. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand.« David, Israels Konge, var en Mand efter Guds Hjerte, men han syndede imod Gud og paadrog sig hans Vrede. Guds Aand havde forladt ham, og i sin Smerte raabte han til Herren med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand: »Gud, skab mig et rent Hjerte og forny den rette Aand inden i mig. Bortkast mig ikke fra dit Ansigt og tag ikke din Helligaand fra mig.«

Det fremgaar saaledes af disse og mange andre Skriftsteder, at den Helligaands Gave var en Realitet, og at Skrifterne

strømmer over af Udtalelser om dens Tilkendegivelser blandt Medlemmerne af Guds Kirke i forskellige Uddelinger. Dette er ogsaa Tilfældet med nærværende Uddeling, da Gud igen har oprejst en Profet og gengivet Evangeliet i dets oprindelige Renhed og paany organiseret sin Kirke, som han har forlenet med Kraft »fra det Høje« ved at gengive Præstedømmet til at forvalte i hans Navn, hvorved alle Evangeliets hellige Handlinger bliver virksomme og gyldige.

Lad mig nu til Slutning gentage, hvad jeg sagde i Begyndelsen. I en Verden fuld af Synd og Mørke trænges der i høj Grad til guddommelig Vejledning. Derfor, o Gud, vær barmhjertig mod dine Børn, der bor paa Jorden. Ihukom de oprigtige af Hjertet i alle Lande. Bring dem til Sandhedens Erkendelse. Led dem ved din almægtige Haand til Frelsens Hjem.

Ihukom dit Pagts Folk. Maa de vokse i Kundskaben om dig og i gode Gerninger Dag for Dag. Ihukom Zions Ungdom. Maa de undgaa Syndens og Fordærvsens Veje og vandre paa den Sti, der leder til evigt Liv. Tilintetgør de ondes og de ugudeliges snedige Planer og Angreb. Maa de blive fangne i deres egne Snarer og selv falde i de Grave, som de har gravet for at ødelægge dit Folk. Fremskynd Dagen, da Zion skal forløses, da Synd og Ugudelighed skal banlyses fra Jordens Overflade og Retfærdighed vælde frem og dække Jorden, ligesom Vandene dækker Havets Bund, er min ydmyge Bon i Jesu Kristi Navn. Amen.

Dersom din Fortid ikke har været tilfredsstillende, kæmp for Fremtiden.

Egenkærligheden er den mest følsomme og samtidig den mest sejlivede af alle vore Følelser. Den ringeste Ubetydelighed vil saare den, men intet i Verden kan slaa den ihjel.

DET AANDELIGE OG KØDELIGE JEG.

Hvem har ikke hørt en eller anden karaktérsvag Stakkel, der har nedsolet sig i al Slags Synd og Last, med et undskyldende Skuldertræk og et sygeligt Smil paa Læben sige: Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Saadan noget lignende sagde Paulus en Gang, og denne hans Udtalelse er bleven meget misforstaaet — og meget misbrugt.

Drankeren, der ikke kan gaa forbi en Beværtning uden at falde for Fristelsen til at svire sine surt erhvervede Penge op, har hele Tiden en mere eller mindre uklar Følelse af, at han nedværdiger sig selv, men — det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Og saadan er det med de mange andre Skrøbeligheder og Synder, som Mennesker giver efter for. Vi véd, det er forkert, der er noget i os, som advarer os imod det, og naar vi alligevel gør det, vil vi gerne bilde os selv ind, at vi bliver draget ind i det mod vor Vilje, at vi i Virkeligheden ikke vil det onde, men gør det alligevel.

Medens svage, viljeløse Mennesker tager Pauli Ord til Indtægt og undskylder sig med, at saadan var det ogsaa med denne Herrens Apostel, saa er det alligevel sandt, hvad Paulus skrev til Romermenigheden, kun ikke paa den Maade, som saadanne Individuer ynder at antage. Paulus var ikke Dranker, var ikke befængt med eller gav efter for Laster og Synd af forskellig Slags, men de var i hans Kød, og han maatte kæmpe mod dem. Lad os se, hvad Paulus egentlig skriver:

»Thi jeg véd, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Viljen har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg. Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, der udfører det, men Synden, som bor i mig. Saa finder jeg da den Lov for mig, som vil gøre det gode, at det onde ligger mig for Haanden. Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes

Menneske; men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er mine Lemmer.«

Mennesket er en Dobbeltthed, en Aand iført et Legeme. Legemet er dannet af Jordens Støv, født under Synd og i syndige Omgivelser. Formedelst den Synd, som er i Verden, er det underkastet Døden. Men Aanden er ikke underkastet hverken Synd eller Død; den var til for Legemet i en Forudtilværelse i Guds Nærhed, hvor der ikke var Synd eller ondt. Den jordiske Tilværelse blev jo netop lagt til Rette, for at disse Aander her kunde lære Forskellen paa godt og ondt at kende, modtage Legemer, der var Døden og Synden underkastet, og derigennem høste Erfaringer og lære at kæmpe mod og sejre over det onde.

Dette kodelige Legeme er underkastet Jordelivets Love og er paavirket og omgivet af Synd. Vor Forstand, Tænkeevne og Handlekraft er ganske vist aandelige Egenskaber, men iført Legemet maa Aanden forstaa, tænke og handle igennem dets Organer, og for at udtrykke sig gøre Brug af Hjerne, Nerver og Legemsdele, og da disse i mere eller mindre Grad er Døden og Synden underkastet, befængt med syndige Tilbojeligheder og Lyster, Kødets Lyst, som det jo er Meningen, vi skal kæmpe med og vinde Sejr over, da opstaar der en Kamp i os mellem vort aandelige Jeg og Kødets Tilbojeligheder. Det aandelige Jeg, vor Aand, er en Søn eller Datter af Gud og vil det gode, vil tilbage til sit Ophav, Gud; medens Kødet søger Tilfredsstillelse af de kødelige Tilbojeligheder, som hører Jordelivet til. Læs nu Pauli Ord i Forbindelse med den her fremsatte Tanke:

»Thi det gode, som (mit aandelige) jeg vil, det gør (mit kødelige) jeg ikke; men det onde, som jeg (Aanden) ikke vil, det øver jeg (Kødet). . . Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes Menneske (Aanden); men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer (Kød), som strider imod mit Sinds Lov.« Det er klart, at Paulus med »det indvortes Menneske« og »mit Sind« mener det egentlige selv, det aandelige Jeg, og her

fremstiller den Kamp, der finder Sted mellem dette og Kødets Tilbøjeligheder.

Denne Kamp foregaar i os alle. Der er noget i enhver af os, der vil det gode og advarer os mod det onde, og dette noget kalder vi Samvittighed. Hvad er vel Samvittighed andet end vort egentlige, aandelige Jeg, vor udødelige Aand, der higer tilbage til Gud, dens Ophav, tilbage til Livet. Skal vi følge denne Stemme, eller foretrækker vi at følge Kødets Lyster og Tilbøjeligheder, der betyder Død?

Samvittighedens Stemme er Guds Røst i os; det er det guddommelige, som kun vil det gode, fordi det gode hører Gud til. Den Stemme leder aldrig paa Vildspor, tager aldrig fejl af Vejen; men lader vi Kødets Lyster og Begær overdøve den, da lader vi Synden og Døden tage Magten fra os selv, thi denne Stemme repræsenterer vort egentlige Jeg, den andet det forgængelige, dødelige Syndens Menneske.

Hvis vi følger den hviskende Stemme, da følger vi vort egentlige Jeg, det evige i os, men følger vi den anden, gør det onde, som dette vort aandelige Jeg ikke vil — og som Følge deraf forsømmer vore Pligter, gaar til Selskaber eller Fornøjelser paa Sabbatens Dag i Stedet for til Herrens Hus og iøvrigt lader Kødets Raade over vor Aand, da dræber vi efterhaanden det evige Livs Spire i os, og Resultatet er aandelig Død.

J. S. H.

STRØTANKER.

At bede med vore Born vil bringe dem nærmere til Frelseren end at bede for dem.

Vrede er midlertidigt Vanvid. Behersk derfor dine Lidenskaber, thi ellers vil de beherske dig.

Horace.

Hyklery er Daarskab; thi det er meget lettere, sikrere og behageligere at være det, som man synes at være, end at have Besvær med at give det Udseende af at være, hvad man ikke er.

PROFETIENS AAND I KRISTI KIRKE.

Profetier i vore Dage og deres Opfyldelse.

(Tale af Ældste *Nephi L. Morris* i Salt Lake City den 19. Okt. 1924.)

(Fortsat fra Side 213.)

Aarene gik, og omsider brød den store Verdenskrig ud i 1914. For England var Østen af stor Betydning — Suez-Kanalen, Gibraltar, Orienten, Afrikas Nordkyst — alle disse Steder havde stor strategisk Værdi. General Maude blev sendt til Østen, men det farefulde Foretagende mislykkedes. General Edmund Allenby blev senere udkaaret til denne Opgave, som det lykkedes ham at udføre efter at have kæmpet heltemodigt mod alle Slags Vanskeligheder — Vandmangel, uhyre besværlige Troppetransporter o. s. v. Den 10. December 1917 omringede General Allenby imidlertid Jerusalem, og den følgende Dag drog han ind i Staden uden at møde nogen Modstand og tog den i Besiddelse. Ikke en Sten blev losrevet, ikke en Tomme Jord forstyrret, ikke et Skud affyret, ikke en Gang en Salut for Sejrherrerne; men Portene blev aabnede som for et stort religiøst Optog, og General Allenby med sin Stab tog den hellige Stad i Besiddelse. Han udstedte en paa flere Sprog affattet Proklamation, hvori han lovede alle religios og politisk Frihed og tilsagde Templer og hellige Steder sin Beskyttelse mod al Overlast; thi denne By var Hjemstedet og Udgangspunktet for Verdens tre store Religioner: Judaismen, Kristendommen og Muhamedanismen.

Ikke saa snart var Besættelsen af Jerusalem tilvejebragt og England i fuld og uomtvistelig Kontrol, for General Allenby underrettede Englands Regering om sin Bedrift. Lord Balfour fremsatte straks den engelske Regerings Stilling til Jøderne og Palæstina. Han udtrykte det engelske Folks venlige Sindelag overfor Zionist-Bevægelsen, og dermed var Jerusalems Porte aabnede paa vid Gab for alle Jøder i Verden.

Da dette var udrettet, oprettede Regeringen ved Krigens Ophør visse Mandater i Østen. Den lille Republik Armenien

blev organiseret. Frankrig overtog Ledelsen af et andet Land-omraade, og Italien fik et tredje, men da det engelske Mandat blev dannet, indbefattede det hele Palæstina, hvorved Orson Hydres Profeti blev opfyldt bogstaveligt og paa en forunderlig Maade. Han sagde, at »England er bestemt til, ifølge Himmellens vise Styrelse, at udrække sin politiske Magts Arm og stille sig i første Række i dette herlige Foretagende«, nemlig at give Jøderne deres gamle forjættede Land tilbage.

Da en Gældskommission blev oprettet, der skulde varetage alle Erstatnings- og Handelsaffærer i Syrien, blev en Engländer ved Navn Adam Block udpeget til Formand. Ikke en nok saa lille Gæld kunde betales eller en eneste Krone modtages uden denne Mands Anerkendelse. Og da det engelske Mandat var fuldstændig organiseret, blev en Jøde, Sir Herbert Samuel, en engelsk Undersaat, gjort til Overpræsident af Palæstina. Han blev given absolut Autoritet til at forvalte alle Palæstinas Anliggender under den engelske Regerings Overledelse. Bag ham stod hele det engelske Riges Hær og Flaade. Sir Herbert Samuel er Efterkommer af den en Gang saa berømte og mægtige Salomon, men besidder større Magt og nyder større Anseelse end hans kongelige Forgænger i al dennes Herlighed.

Lad mig gentage: Orson Hyde erklærede, at naar den længe ventede Begivenhed skulde finde Sted, nemlig Jødernes Indsamling til deres Fædres og Davids Stad, vilde det ske gennem Udøvelsen af det engelske Folks politiske Magt, og at den engelske Nation vilde være først i Rækken i dette herlige Foretagende. En Snes Profeter har forudsagt denne Begivenhed. Maaske et Hundrede har omtalt Jerusalems Genopbyggelse og Abrahams Børns Grundfæstelse paa deres Fædres Land; men af alle disse, som han talte i Herrens Navn, har kun en Profet forudsagt, at det engelske Folk skulde blive det guddommeligt udvalgte Redskab til Udførelsen af dette mægtige Foretagende, og denne Mand var Orson Hyde, en Apostel i Kirken i denne evangeliske Uddeling.

Parley P. Pratt sang: »Se, Israel fra fjern og nær, nu skal

samles til sit Hjem; de med deres Midler der, bygge vil Jerusalem.« Ikke saa snart havde Lord Balfour bekendtgjort sin Regerings Standpunkt med Hensyn til Jøderne, før Jøder fra alle Jordens Egne, hvortil de havde været adspredte ligesom Avner for Vinden, vendte deres Ansigter og Hjerter mod Jerusalem. Alle Jøder har aldrig nogensinde levet i Palæstina. Alle Jøder vil heller aldrig samles der. Men de underkuede Jøder i det før, og maaske endnu, saa tyranniske Rusland, i Østrig og Balkanstaterne, hvis Jord har været gennemsyret med jødisk Blod gennem de henrundne Aarhundreder, ser med Glæde og Længsel hen til Jerusalems Genopbyggelse og til Palæstina som en jødisk Nation.

En russisk Rabbiner fortalte mig for nogle Aar siden, at der paa den Tid var 500.000 Jøder, som gjorde sig rede til at drage til det hellige Land, men at et stort Genopbyggelsesarbejde maa gaa forud for Indvandringen. Der skal anlægges Gader og bygges Huse, der maa sørges for Vand og Kloaker, og Lys- og Kraftanlæg maa opføres, før Befolkningen kan forøges i betydelig Grad. Med andre Ord, som Parley P. Pratt siger i Samlen: »De med deres Midler der« maa benyttes til at opbygge Jerusalem.

Grundvolden er allerede lagt til et stort Universitet, og Zionist-Bevægelsen foretager en planmæssig Indsamling af Midler til dette Opbyggelsesarbejde og til Understøttelse for Jøder, der kommer til det hellige Land med bare Hænder, men villige til at arbejde.

En anden Ting af Interesse i Forbindelse med denne Profeti er Orson Hydes Bøn: O Herre, inspirer Kongernes og Magthavernes Hjerter med Ønsket om at se dine Hensigter opfyldte med Hensyn til dette Land, og maa saadanne Nationer være bevarede fra Hunger, Pest og Ødelæggelse. Hvad var de kæmpende Magters Stilling til det hellige Land under den store Krig? Centralmagterne var allierede med Tyrkiet og maatte derfor nødvendigvis forsvare Tyrkiets Overherredømme i Palæstina. Orson Hyde bad, at de Nationer, som modarbejdede Opfyldelsen af Herrens Hensigter med dette

Land, maatte blive omstyrtede. Paa den anden Side, ikke saa snart havde England og dets Allierede gjort sig til Herrer i Østen, for dette Land officielt erklærede sig rede til at aabne Landet for Jødernes Indsamling. Udentvivl led England mere under denne Krig end nogensinde før og havde tungere Byrder at bære, men det forøgede sit Landomraade og fik større Magt og Indflydelse end nogensinde før. Dets Bedrifter i denne Krig var uden Sammenligning større end nogen i hele dets Historie, fordi det kæmpede for Humanitet og Retfærdighed.

Og hvilket sorgeligt, Skue frembyder ikke de andre Magter. Østrig blev straks efter Krigen nødsaget til at erklære sig politisk og finansielt fallit. Landet blev saa at sige lagt paa Auktionsbordet, men der fandtes ingen Køber. Det fik Lov til at eksistere som en politisk Nødvendighed, men Østrigs tidligere Storhed og Glans er sunket i Grus tillige med Huset Hapsburg. Og hvor er Hohenzollerne? Den kejserlige Krigsherre er af selve det tyske Folk udelukket fra nogensinde mere at sætte sin kejserlige Fod paa Fædrelandets Jord. Han er en Eneboer og en Landflygtig i Grev Bentincks Slot i Holland. Hvor er Gaarsdagens Konger og Kejsere henne? »Vinden har blæst dem bort.«

Ja, Hapsburgerne og Hohenzollerne og en hel Snes andre kongelige Personligheder er fejet bort i Løbet af de sidste ti Aar. Kunde vor Profet-Missionærs Bøn udtalt paa Oliebjerget blive mere bogstavelig besvaret, end Tilfældet er?

Dersom, som T. H. Horne siger, »Profeti er et Kundskabens Mirakel, er Erklæring eller Fremstilling af noget fremtidigt, udenfor den menneskelige Visdoms Evne til at forudse eller beregne, og den er det højeste Bevis, der kan gives, paa overnaturlig Forbindelse med Guddommen og Sandheden af en Aabenbaring fra Gud«, hvad større Bevis kan tænkende Mænd og Kvinder forlange end det, som her er fremsat vedrørende denne ene Profeti af Orson Hyde, en af Kirkens Ældster? Hvad større Vidnesbyrd kan vi Sidste-Dages Hellige forlange

end disse utallige Profetier, der er saa almindelige indenfor det hellige Præstedømmes Virksomhed?

Mange af eder har set Opfyldelsen af et Tusinde Profetier udtalt af denne Kirkes Ældster i eders Paahor. Verden kan i Dag se den bogstavelige Opfyldelse af denne Profeti, der blev givet af Orson Hyde i 1841 angaaende Jerusalem. Og saaledes kan baade Verden og de Sidste-Dages Hellige læse og høre denne og andre Profetier og senere faa Øje paa den tilsvarende Begivenhed, hvorved baade de og vi bliver Vidner til et Kunskabens Mirakel — en guddommelig Profeti.

ORDHOLDENHED.

Du kan give dit Ord, og det vil blive anerkendt ligesaa meget som din Underskrift. Det siges om Grover Cleveland, at naar han gav sit Ord kunde man stole ubetinget derpaa. Dersom du holder det én Gang givne Ord, vil du ligesom en Magnet kunne drage stærke og ædle Mænd til din Side.

Hold dit Ord!

Du, som er en Fader eller Moder — hold dit Ord overfor dine Born; du, som er en Arbejdsgiver — hold dit Ord overfor dine Arbejdere; du, som er en Arbejder — hold dit Ord overfor din Mester og dine Kammerater; du, som har Venner — hold dit Ord overfor dem, og du vil beholde dem.

Hold dit Ord!

Har du gjort en Aftale med nogen — overhold den punktlig og bestemt. Har du sagt, at du vil betale en Mand, betal ham. Giv aldrig dit Ord, uden du er sikker paa, at du kan holde det.

Den allervigtigste Ting, du har at gøre, er at holde dit Ord overfor *dig selv*. Tænk aldrig paa at sige til dig selv, at du vil gøre dette eller hint uden at tage fat paa at udføre det. Dersom du blot vil gøre dette, vil du aldrig behøve at bekymre dig om andre Mennesker — de vil da stole paa dit Ord.

HER OG HISSET.

Der er et hinsides, i hvilket enhver Sjæl iblandt os skal leve som en Fortsættelse af den evige Tilværelse, hvoraf Livet paa Jorden kun er et midlertidigt Øjeblik; og vor Stilling og Forhold dèr vil svare til det Liv, vi har levet i Kødets, enten det har været godt eller ondt.

Rèligionen har at gøre med baade dette Liv og med det tilkommende. Vi er kun gennemrejsende paa Jorden, og medens denne jordiske Tilværelse er overordentlig vigtig og betydningfuld, saa er den dog kun hovedsageligt en Prøvestand — en Forberedelse for Evigheden.

Der er en Periode i Sjælens evige Tilværelse, der fornemmelig er bestemt til at være en Omvendelses- og Prøvetid. Pauli inderlige Formaning er henvendt til os alle: »Grib det evige Liv« — medens Lejligheden gives. Det er godt for os at erindre, hvad der er bleven sagt om dem, der ikke vil bære Omvendelsens Frugter: »Ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trættes med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre.«

Al Livets virkelige Sødme findes paa Bunden af den bitre Kalk.

Vær tilfreds med, hvad du besidder, men vær ikke tilfreds med dig selv, før du paa bedste Maade har benyttet det, du besidder.

INDHOLD:

Guddommelig Vejledning uundværlig 225 Det aandelige og kødelige Jeg 232 Strøtanker 234	Profetiens Aand i Kristi Kirke 235 Ordholdenhed 239 Her og hisset 240
---	--
